

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1908-1910 : L
84:1 - 112**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

National Library
of Sweden

Käraste.

Du har alldeles rätt. Det var oförsvarligt att låta fröken resa, men det var ingen råd, än att utlynda henne det. Hon var så smöjlig, och det kan man ju inte undra på. Det blir ju dyrt för en var att jämt vara bunden vid en sjuk. Men vet du, att slutet blev, att hon inte brydde sig om att resa utan orsak. Hon vill ha rätt att göra vad hon önskar, men då hon får det, så bryr hon sig inte om det. Det har jag märkt om flera gånger. Det är ett genomgående drag, och det är inte något ovanligt just hos ogifta frökenar. Jag förstår inte rätt vad det kommer av, men det är kanske därför de ha förblivit ogifta.

I dag är Fröken, Gohar och Björn upprämla till Lenn för att betala räknningar i sägen och för att köpa en släde, för nu är det verkligen avgjort, att vi ska stanna här. Jag tycker rätt mycket om det, för här är så vackert ännu åtminstone, att jag riktigt njuter. Det har varit litet dimmig i dag över höjderna och hela landskapet är vitt av rimfrost. Alla möjliga oflekter i grött, svart och vitt, då jag tog min promenad i morgon. Dessutom mår jag ännu bra efter marstrand och reumatismen är på avtågande, trots det fuktiga väckret. Jag vet inte varför den blev så rasande svår i sänder, men kan jag gå till Vilurstenen två gånger om dagen ganska ledigt. Och så behöver jag ju så väl arbeta.

I dag såg jag det första Nobelbrevet i tidningen, du har väl alltså läst det: Anatole France. Det är ett mycket fint namn, och jag nodger visst, att han borde ha haft det före mig och de flesta andra, som ha fått. Blir det han så ska vi bara tänka, att Vår Herre ser, att vad jag hårt behöver just nu är en lugn vinter i mitt gamla hem. Också ska vi aldrig mer tala om Nobelklädningar och dylikt, utan leva alldeles som om det inte finnes något Nobelpris i denna värld. Och aldrig mer vill jag ha den minsta hänsyn till det. Jag hade behövt det nu för att inte behöva fara arbetet till nästa höst, men du ska inte beklyga mig för mycket om jag inte får det, för just för arbetet kunde det bli rätt fint.

Tänkt, att den verkliga tycke vara på väg att övervinna den då-
da punkturen i Jean Galois. Ja, sedan går det nog av sig själv, det är
jag alldeles viss om. Jag är också alldeles viss om att det blir en
alldeles förhållande bok, så snart än ämnat är. - Jag läser Liwerts
nya noveller, som till största delen äro träkliga och inte nå bra
som den rätta boken. Den heter "de gamla" och handlar om gamla
mytologer, som då och då på erotiska känslor och sådant kan ju
inte intressera. Jag har inte läst hela det eliga häftet, men hittills
har jag bara funnit två saker, som stå mig. Det är om en storf bruddis-
ponant och en och den andra är gammalt folk i Bretagne. Ingen av
dem är erotisk. Det är synd om gossen, att han har så svårt med detta
erotiska, som han jämt vill skildra och som han inte går tjusande
eller fardigt, utan har träkigt tillkommit något annat naturhistoriskt
fenomen. Jag har väl läst franska dåliga romaner jag med i mine
ungdom, men då var det ju en charme, ett liv över sinnligheten,
så att man kände något. Kanste att jag bara är gammal själ.
De där franska romanerna skulle kanske inte en heller verka
på mig som stora prestelser.

Troligen får Jean Germaint pris i år. Inte för att han be-
höver det, men han kanske skulle bli glad af en uppsmukt
helsning från hembygden. - Jag fick för några dagar sedan brev
från Gustava Lönström, hon, som skriver från Charleux och iklart
irriterar mig, för att be om hjälp till litet arbete. Brevet var inte
asymmetriskt, tvärtom, det var stilla och lugnt, inte hysteriskt som
hennes romaner. Hon och hennes man bo i Sollesta, de ha ingen
jungfru, och hon får för den skull inte tid att "arbeta". Hon hade fått löfta
av sin förläggare att på något för sin sista bok, om den verkligen gav
någon vinst, annars får hon ingenting. Hon hade vänt in till Opera dra-
matiska teatern ett par stycken, som hade blivit oönskat bedömda,
men naturligtvis befuccits odugliga, att uppföra. Detta var hennes
hopp, hon ville nu arbeta vidare på det dramatiska området för "samma
men duger jag inte att skriva", säger hon. Jag gillar så ofantligt detta,
att hon tröstar sig in på ett område, där hon inte behöver känna mig, men
pollyar kan jag ju inte go henne, så som jag nu har det ställt. Jag
skulle emellertid gärna vilja lära känna henne personligen för att se

ni
nu
om
den
något
värt,
Kärlighets
bekänning
från
sin
gammal
söster